

ΓΙΑΝΝΗΣ Μ. ΣΤΡΑΤΟΥΛΙΑΣ

Φιλόξενο σώμα

ΚΕΔΡΟΣ

Γιάννης Στρατούλιας: *Φιλόξενο σώμα*

ISBN 978-960-04-5004-0

Επιμέλεια-Διόρθωση: Μαρία Σπανάκη
Ηλεκτρονική σελιδοποίηση-διόρθωση: Νικολέττα Δουλάμη

© *Γιάννης Στρατούλιας, 2019*

© *Εκδόσεις Κέδρος, Α.Ε., 2019*

Κέδρος Εκδοτική Α.Ε.

Γ. Γενναδίου 3

Αθήνα 106 78

τηλ. 210 38 09 712 - 14 • φαξ 210 33 02 655

www.kedros.gr • www.facebook.com/kedros.gr

e-mail: books@kedros.gr

τον Μιχάλη

ΑΙΓΑΙΟ

Η αλήθεια βρισκόταν
στο στόμα ενός ψαριού
– μεγάλη αλλά χωρούσε

Πνίγηκε το ψάρι
στου Αιγαίου τα γαλανά νερά

Ποτέ δεν θα τη μάθουμε

Χωρίς τιμή αλήθειας τώρα
με μόνο εφόδιο
την αθεΐα των λέξεων
ας συνεχίσουμε το παιχνίδι
ψάχνοντας τους γεννήτορες
της λυπημένης πέτρας.

ΑΦΗΓΗΣΗΣ ΕΓΚΩΜΙΟ

Δεν φοβάμαι
τους ουρολάγνους σκύλους
των ονείρων σου

Ό,τι περνά
από τη φλέβα της αφήγησης
εξημερώνεται

Συνέχισε λοιπόν να μου μιλάς
και αν οι σκύλοι γίνουν λύκοι
πάλι δεν θα φοβηθώ.

ΑΠΟΧΑΙΡΕΤΙΣΜΟΣ

πάλι στη μνήμη της Τούλας Μπαρνασά

Λευκό μαντίλι
κρατούσε κάποτε στον άνεμο
και έβγαιναν από μέσα
όλα τα πουλιά του κόσμου

Μετά
κακιά ουκιά την ίσκιωσε

μπλέχτηκαν
οι ρίζες της αρρώστιας
με τις δικές της

Το δέρμα της καλύφθηκε
με χνούδι του θανάτου
έπαψαν οι νύχτες
μέρες να γεννούν
παραδόθηκαν στο έλεος του ερέβους

Έφυγε

Θα τη θυμίζουν
πάντα
οι λέξεις που εδόξασε.

ΦΙΛΟΪΕΝΟ ΣΩΜΑ

Άθυμα του τυχαίου
από σαθρό υλικό φτιαγμένο

παλεύει με τον θάνατο
δίδυμο της ζωής αδελφό

πριν αρχίσει η φθορά

Ασώματη ύπαρξη
κανένας δεν συνάντησε
ούτε απέναντί της κόσμο

Σώμα ο έρωτας

Όταν τα χρόνια πέρασαν
τρυφερά να θυμηθεί
το παρακαλεί ο Ποιητής

Αιωρούμενο μες στην αβεβαιότητα
εγώ σε ευγνωμονώ
Ήσουν φιλόξενο
δεν με ενέπλεξες

παρότι εν μέρει ασεβής
στων ειδικών τα «πρέπει»

σε ανακρίσεις
γραφειοκρατικές δομές
και εξετάσεις

μετανάστης σε χώρα ξένη
δεν με έκανες να νιώσω

Ανεξίκακα ζωή μου χάρισες
οι λέξεις δεν σε θύμωναν
μνήμες με φόρτωσες πολλές
χορευτικά να τις θυμάμαι

όταν ο χρόνος δίκαια
σε νικήσει.

ΚΑΚΪΑ

Ό,τι ακανθώδες φύεται

σε μια ρημαγμένη ψυχή.

ΦΘΙΝΟΠΩΡΟ...

Ο ανελέητος καθαρισμός των ρύπων
της εξωστρέφειας του καλοκαιριού

Μόνο το πένθος
λυτρώνει την ψυχή

Μην ξεχνάτε να πενθείτε
εκεί που αρμόζει.

ΤΟ ΛΕΥΚΟ ΔΕΝ ΣΥΓΧΩΡΕΙ

*Μια αρμονία η φύση
με τις λευκότητες: της σελίδας
του χιονιού
των οστών*

Γιάννης Στίγκας

Στον κατακλυσμό του λευκού
που τελευταία ενέσκηψε
λοξές έγιναν οι μέρες

Ακόμη και οι ψυχαναλυτές
κάποιες από τις ψυχώσεις
τις βάφτισαν λευκές

Πέρασε καιρός
που το άσπρο των οστών
του θανάτου
αντηχούσε τη μουσική

Η άγραφη σελίδα εκπυρσοκροτούσε
τον γραφιά σημαδεύοντας

και μόνο οι Εσκιμώοι
στο χιόνι κολυμπούσαν

Το λευκό δεν συγχωρεί

πάνω του κάθε άλλο χρώμα
ή απόχρωση κραυγάζει

Το περίσσευμά του
ρημάζει κάθε γεωμετρία δικαίου

Η ζεστή ανάσα
του κοιμισμένου γιου
κάτω από την τρυφερή
της μάνας του ματιά
επωάζει τον θάνατο του πατέρα

Χάθηκε λοιπόν η αρμονία
αναπνέοντας μια γλώσσα
χωρίς χλωροφύλλη.

ΤΟ ΠΟΤΑΜΙ

Παρότι, αδιαλείπτως έρποντας,
πέρασαν τα χρόνια
ακόμα προσπαθεί να γράψει
ένα ποίημα ποταμό

Να ξεκινά απ' τα λιωμένα
χιόνια στα βουνά
στη θάλασσα να χύνεται

ή στην πλώρη
που απ' το αλκοόλ ποτίζεται

Να πηγαινοέρχεται απ' αυτόν
στον κόσμο και τούμπαλιν

Στον αβαθή του όμως ύπνο
ένα νεογέννητο μαχαίρι
κόβει στη μέση το ποτάμι
σαν μήλο που δεν αιμορραγεί

γιατί άλλο πράγμα ο κόσμος
άλλο το ετοιμόρροπο εγώ

άλλο η στεριά, άλλο η θάλασσα

και κυρίως στον ίσκιο των κυπαρισσιών
δεν χτυπάνε ξυπνητήρια.